

Starokatolícká cirkev v ČR

COMMUNIO

1/14

Slovo na cestu

Jan Ježíšovi řekl: „Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“ Ježíš však řekl: „Nebraňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned nato zlořečit. Kdo není proti nám, je pro nás. (srv. Mk 9,38–40)

Milé sestry a milí bratři,

apoštola Jana jsme zvyklí vidět jako chlapce ležícího při poslední večeři na Ježíšových prsou, jako světce, který stále a naléhavě mluví o lásce. Jenže právě onen láskyplný Jan v tomto úryvku evangelia přichází k Ježíšovi nasupený jako inkvizitor a žádá o povolení zlikvidovat konkurenci. Někdo se odvážil Ježíšovým jménem pomáhat lidem a nikdo mu to nedovolil. A Jan, apoštol lásky, jakoby nevěděl, že láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, není domýšlivá, ale také nepodezřívá, nevykládá si hned všechno ve zlém, natož aby nedůvěřivě malovala čerty na zeď...

Možná že za to tehdy mohla jen Janova sršatá nezralost, jenže tohle je problém Ježíšových učedníků tehdy i dnes. Nedlouho předtím nedokázali uzdravit posedlého chlapce a teď se musejí dívat na to, že někdo jiný to dokázal. A tak je třeba to zarazit. Někdy láska a dokonce i Miláček Páně mají své meze.

Ta scéna, kterou evangelista Marek líčí, je vlastně absurdní: Ten, kdo pomohl jakémusi ubožákovi od zlé moci, to dokonce udělal Ježíšovým jménem, ne svým – nechtěl popularitu pro sebe, ale pro Ježíše. A žárliví učedníci pro takového člověka nežádají odměnu, ale trest. Nepatří k nám. Nemá právo konat dobro bez dovození učedníků, kteří sami nejsou schopni pomáhat.

Ten krátký příběh z Markova evangelia je bohužel charakteristický pro dějiny spásy dodnes. Samozvaných „strážců víry a mravů“ bylo a je vždycky dost. Někdy jako důsledek jejich snažení plály hranice, dnes už snad nebezpečně planou jen jejich oči. I dnes se v církvích uzdravuje i zraňuje; a to vše prý pro čest a slávu Boží a samozřejmě s dobrými úmysly, jimiž je, jak je známo, dlážděna cesta do pekel. I nám samotným se často stává, že cítíme nepřítele tam, kde je člověk prostě jenom jiný, než jsme my, ačkoliv Ježíš je nejen velkorysý a tolerantní, ale dokonce sjednocuje protiklady.

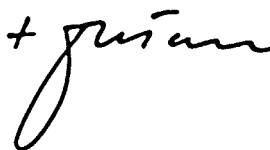
Žijeme v nervózní, nemocné době, a tak kolem sebe někdy vidíme samé nepřátele. Hledáme je v politice, mezi křesťany jiných církví i ve vlastních řadách, mezi představenými i podřízenými. I v církvi, stejně jako v politice, je možné zneužívat momentální nálady a manipulovat nic nechápající většinu, nebo kout pikle jako v parlamentních kuloárech. Ježíš ale chce, aby mezi námi panovaly jiné vztahy a jiná pravidla. Chce nás mít novými lidmi. Noví lidé nejsou ti, kteří chodí po světě bez očí, neboť si je museli podle evangelia vyloupnout proto, že je sváděly dívat se křivě na bližní, ale ti, kdo se na sebe dokážou podívat bez růžových brýlí a právě tím se otevírat

Obsah

Božímu milosrdenství. Ježíš nás nevyzývá, abychom fanaticky mrzačili svá těla nebo své duše, ani své okolí. On sám zmrzačným pomáhal. Jde o to, jak se vchází do jeho království. Rozhodně ne po zádech druhých, které obviňujeme ze hříchu. A už vůbec ne proto, že sami sebe považujeme za dokonalé. Chceme-li se více podobat Kristu, je třeba si jeho výrok „Kdo není proti nám, je pro nás“, nejen připomínat, ale začít mu opravdu věřit. A On nám k tomu dává odvahu a sílu. Stejně jako nám dává odvahu vidět vše, s čím se setkáváme, jeho pohledem. A v něm není místo pro hledání nepřátel a sebevědomé posuzování druhých. Protože smýšlet a jednat jako Ježíš rozhodně stojí za to.

Přeji nám všem, abychom se naučili Ježíšově lásce i jeho vstřícnosti a optimismu.

Váš bratr

**Valné shromáždění
Světové rady církví 4**

**Ohlédnutí za deseti lety života
starokatolické farnosti v Jihlavě ... 6**

**Rozhovor s Martinem
M. Čapkou.....7**

**Zástupci táboru na oslavách
600. výročí vyhlášení kostnického
koncilu 12**

Procházky dějinami církve – 8.....14

Vlastní kostel přece není přepych .. 17

Pro usmání 20

Zprávy.....22

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00
ISSN 1805-1243
Registrační číslo MK ČR E 20002.
Vyšlo 21. 2. 2014
tel. 224 319 528
e-mail: stkat@starokatolici.cz
www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.
Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč. Děkuje se za příspěvek na papír a tisk.

Grafická úprava a DTP: Marek Bárta

Neoznačené fotografie archiv redakce.

Valné shromáždění Světové rady církví

Světová rada církví (SRC) je mezinárodní církevní organizace, která zastupuje křesťanské církve z celého světa a napříč konfesním spektrem, od pravoslavných až po evangelické. Je to největší ekumenické společenství na světě, které reprezentuje více než půl miliardy křesťanů. Každých sedm let se schází Valné shromáždění SRC, pokaždé na jiném místě. Tento rok se konalo v jihokorejském městě Pusanu.

Starokatolická církev v ČR není členskou církví SRC, protože nesplňuje nezbytnou podmínku počtu věřících, ale přesto nám díky Utrechtské unii starokatolických církví bylo umožněno poprvé v historii vyslat na Valné shromáždění SRC svého delegáta, který se účastnil jako reprezentant za Utrechtskou unii, která má coby světové církevní společenství možnost vyslat dodatečné účastníky. Posílila se tak starokatolická delegace složená ze zástupců německé, rakouské, švýcarské, nizozemské a polské starokatolické církve, k nimž se ještě přidal utrechtský arcibiskup jako předseda Utrechtské unie a švýcarský biskup jako sekretář Mezinárodní biskupské konference starokatolických církví. Pro naši malou církev je to významný krok, protože se tím na jedné straně potvrdila naše výrazná proekumenická orientace a ochota spolupracovat na celosvětovém ekumenickém úsilí, a na druhé straně tím byla posílena i spolupráce mezi starokatolickými církvemi na mezinárodním poli. Valné shromáždění SRC je mnohostranná událost. Má svůj oficiální a neoficiální

program. V rámci toho oficiálního se na dalších sedm let volí Ústřední výbor SRC, který funguje jako řídicí orgán mezi jednotlivými valnými shromážděními. V Ústředním výboru jsou zastoupeny co možná nejvyrovnanějším způsobem jednotlivé křesťanské konfese, ale velký důraz se klade i na přiměřené zastoupení žen, laiků, mládeže a delegátů z oblastí mimo euroamerickou tzv. „rozvinutou“ společnost. Za starokatolické církve byl v Ústředním výboru potvrzen utrechtský arcibiskup, který zároveň reprezentuje naše církve i na pravidelných setkání vedoucích představitelů světových konfesních společenství.

Krom volby Ústředního výboru a dalších administrativních úkonů zaujímá Valné shromáždění SRC stanoviska i k palčivým otázkám církevního i společenského života. Motto letošního Valného shromáždění znělo: „Bože života, ved nás k spravedlnosti a míru,“ což předznamenovalo i charakter většiny prohlášení a dokumentů. Z různých částí světa zazněla velmi silná a působivá svědectví od křesťanů, kteří se v běžném životě setkávají s diskriminací, pronásledováním a pro něž je každodenní prožívání evangelia a Kristovy zvěsti někdy spojené s bojem o prostou lidskou existenci.

Nedílnou součástí ekumenických shromáždění SRC je také intenzivní bohoslužebný život a každodenní studium Písma svatého. Každé ráno a večer se konala bohoslužba, vždy připravená jinou církevní tradicí, často se zapojením místních korejských věřících. Při té příležitosti si bylo možné uvědomit, že Korea je jednou z nejrychleji se christianizujících

zemí nejen v jihovýchodní Asii, ale možná i na světě. Zkušenost z bohoslužby korejských pravoslavných, kdy zaznívaly známé východní melodie tradičního pravoslavného lucernária, nicméně ne v řečtině nebo církevní slovanštině, jak je na to člověk zvyklý, ale v korejštině, byla velmi silným zážitkem dokumentujícím dosah a kulturní přesah křesťanské zvěsti – snad právě takto má vypadat naplnění příkazu našeho Pána – „jděte do celého světa“.

Kromě oficiálního programu je Valné shromáždění SRC i příležitostí k bezpočtu osobních setkání, prezentaci různých ekumenických projektů a kuloárních jednání mezi spřátelenými církvemi i takovými, které si k sobě cestu teprve hledají. Přítomnost nejvyšších představitelů mnoha křesťanských církví, kteří v neformální atmosféře sdílejí společenství modlitby, ale třeba i společný oběd nebo kulturní program, k tomu vytváří ideální příležitost. Vždyť kde jinde může člověk potkat arcibiskupa z Canterbury, luteránského arcibiskupa Švédské církve, arménské patriarchu, indického arcibiskupa církve Mar Thoma, obispa maxima Filipínské nezávislé církve nebo třeba anglikánského biskupa z Tichomoří pod jednou střechou dříve, než dopije svůj šálek kávy o přestávce mezi jednáními.

Valné shromáždění SRC je také příležitostí prezentovat něco z konkrétních projektů a aktivit, které tato organizace vyvíjí na podporu

křesťanů v problematických regionech. Jedním ze zvláště působivých projektů je Ekumenický doprovodný program v Izraeli a Palestině (EAPPI), který pravidelně vysílá křesťanské dobrovolníky do Svaté země, aby zde svou přítomností a svými aktivitami přispívali k zmírňování napětí mezi příslušníky tří abrahamovských náboženství, mezi Izraelci a Palestinci a aby poskytovali všestrannou oporu a pomoc křesťanům žijícím v tomto regionu, který byl svědkem zrodu Církve jako takové. Jedním z nadějných výsledků neformálních jednání na Valném shromáždění je to, že by do budoucna mělo být i pro české církve možné se do tohoto projektu zapojit a vysílat do Svaté země české dobrovolníky.

Účast naší církve na Valném shromáždění SRC byl skutečně historický milník. Krok na cestě k většímu zapojení se do světového ekumenického hnutí i k hlubší a konkrétnější spolupráci mezi starokatolickými církvemi a církvemi, s nimiž stojíme v plném svátostném společenství, nebo o takové společenství usilujeme. Budme za tuto možnost rádi a doufejme, že slova o spravedlnosti a míru, která v prohlášeních a dokumentech SRC zaznívají, budou mít s Boží pomocí dopad právě tam, kde je jich zapotřebí.

✠ Petr Jan Vinš
*delegovaný reprezentant Utrechtské
unie na Valném shromáždění SRC*

Ohlédnutí za deseti lety života starokatolické farnosti v Jihlavě

V neděli 24. listopadu 2013 vyvrcholily slavnostní bohoslužbou oslavy 10. výročí starokatolické obce v Jihlavě.

Společenství starokatolíků se scházelo původně v kostele sv. Pavla Českobratrské evangelické církve, a to od 1. neděle adventní roku 2003. Farnost vznikla v krajském městě Jihlavě, kde starokatolictví nemělo žádnou či minimální historickou tradici. Farnost převážně tvoří mladé rodiny s dětmi. Proto každá třetí neděle v měsíci je věnována dětem u příležitosti dětských mší svatých, které mají svá témata. Duchovní správa zahrnuje ještě další sympatizující věřící a členy farní obce z okolních měst a vesnic roztroušených nejen po Vysočině, proto je nutno chápat duchovní správu v Jihlavě v územně širším slova smyslu. Duchovní správu zabezpečuje od roku 2003 farář P. Martin

Maxmilián Čapka. Od 1. listopadu 2007 se pravidelné bohoslužby ve starokatolické farnosti v Jihlavě konají každou neděli v 10.45 hodin v kostele Povýšení sv. Kříže (CČSH) v Křížové ulici.

Starokatolická farnost v Jihlavě kromě duchovních aktivit vyvíjí také činnost kulturní, vzdělávací a volnočasovou.

Farnost v Jihlavě zajisté nepatří mezi početně největší farnosti naší církve, ale vládne zde duch přátelství a pomoci mezi věřícími a s velikou radostí v srdci se scházíme ke společným bohoslužbám a aktivitám s vědomím, že nejsme sami a Bůh je uprostřed nás.

Jsmo katolickou farností, kde vládne duch ekumeny a kde přijímáme každého člověka, který chce kráčet za Kristem.

☒ *Martin M. Čapka*

Rozhovor s...

Martinem m. Čapkou

Martin Maxmilián Čapka je farářem jihlavské farnosti, která koncem loňského roku oslavila 10 let od svého vzniku. Z toho důvodu jsme se rozhodli položit Martinovi pár otázek, abychom se o něm a o Jihlavě dozvěděli něco víc.

Martine, kromě Jihlavských a Havlíčkovobrodských tě asi moc lidí nezná. Nemohl bys nám představit? Jaké nevyzpytatelné cesty Páně tě k nám přivedly? Jak dlouho jsi u starokatolíků?

Pocházím z Paskova, což byl městys (dnes už město) v lašské oblasti podbeskydí u Frýdku-Místku. Narodil jsem se jako nejmladší ze čtyř dětí (2 bratři a 2 sestry). Měli jsme hezké dětství díky našim rodičům a babičce. Velmi rád dodnes vzpomínám na nádherné pravidelné procházky kolem řeky Ostravice, kdy mi můj otec vyprávěl příběhy z historie, dával mi poznat zákoutí filozofie, cizích jazyků a velmi svou moudrostí ovlivnil můj rodící se světonázor. Vyprávěl mi o svém otci, který jako důstojník ČS armády po celou dobu války nasazoval život v odboji, až ho to v dubnu 1945 stálo život v koncentračním táboře Mauthausen. Musím dnes s odstupem let říci, že to byl člověk, který mi dodnes chybí, protože, když mi bylo patnáct let, tak zemřel. Když jsem absolvoval středoškolská studia strojího zaměření (co jiného na Ostravsku a Frýdecko-Místecku), tak jsem se rozhodl

ke službě, a to ke službě v církvi. Zní to sice jednoduše, ale těžko se to popisuje v pár slovech, proto si to nechám pro sebe. To vedlo k mému nástupu k dlouhé kněžské formaci a studiu na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Se starokatolickou církví jsem se seznámil již v devadesátých letech způsobem, který mi jako člověku vnímajícímu raději srdcem než čistou racionalitou (mám raději poezii a Písmo sv. než církevní právo) připadá nejkrásnější. Jako mladičký bohoslovec římskokatolické církve jsem se svým spolubratrem na vycházce zabrousil do starokatolické katedrály na Petříně. Člověk v riflích a tričku klečel před křížem. Od svého světa znalého spolubratra – Pražáka jsem zjistil, že se jedná o starokatolického biskupa. Byl to pro mne malý otřes na dlouhou dobu v dobrém, neboť dosud jsem znal jen biskupy v zářivém rouchu. Již v této době jsem se začal zajímat o rozdíly, shodu a nosnou teologii starokatolíků. Čas plynul, přecházely roky, prošel jsem celou kněžskou

formací v arcibiskupském kněžském semináři v Litoměřicích a v Olomouci a vystudoval CMTF na UP. A vzhledem k tomu, že jsem vždy toužil po pravé misii, také rok v kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele – Redemptoris-tů. Vzhledem k tomu, že vše co dělám, dělám z přesvědčení a ve shodě se svým svědomím, tak jsem se nenechal vysvětit na duchovního v římskokatolické církvi. Musím zde upozornit milovníky šťastných konců seriálů typu „Ptáci v trní“, že mé rozhodnutí nebylo způsobeno pouze milovanou ženou, ale také ve velké míře otázkami po smyslu a naplnění kněžského života. Potom jsem absolvoval „úžasnou“ povinnou civilní vojenskou službu, protože ač jsem z rodiny, kde má vojenství a zbraně tradici, vždy jsem pocítoval odpor vůči násilí. Paradoxní je to, že jsem dlouhé roky jako aktivní sportovec na přání tatínka provozoval asijská bojová umění, ale o tom snad přistě.

A nyní malá odbočka k rodině. Již v době studií jsem si všiml na chodbě fakulty krásné dívky, z které vyzařovala krása nejen fyzická, ale také krása ducha (navíc pochází z kraje mých milovaných autorů Jakuba Demla a Jana Zahradníčka – Vysočiny). Psal jsem jí básně (dlouhá léta se poezii věnuji), i když jsem ji neznal. Před 13 lety se stala mou ženou a máme spolu s Miroslavou (tak se ta krásná žena jmenuje) tři syny: Jeronýma Jiřího (11), Matyáše Martina (10) a Maxmiliána Josefa (1,5). Musím se přiznat, že jsem do ní stále více zamilovaný a je to úžasná žena. Velmi jí vděčím za podporu, toleranci, za život v krásném manželství a harmonické rodině. Žijeme v Radostině nad Oslavou, což je pro představu 35 km od Jihlavy, kde od roku 2003 sloužím našim sestrám a bratrům ve farnosti. Naše farnost je však ve smyslu rozlohy

(roztroušené rodiny) nutno chápat ve větším měřítku.

A teď k Tvé další otázce. Do Starokatolické církve v ČR jsem vstoupil po zralé úvaze a letech rozhodování v roce 2002, na jáhna jsem byl vysvěcen v roce 2003 a na kněze v roce 2005. Velmi musím na tomto místě poděkovat svému příteli a knězi P. ThDr. Václavu Pavloskovi, který mne „in natura“ uvedl do světa starokatolické církve a byl mi vždy oporou a moudrým rádcem.

Jako mnohý z našich kněží máš i svou civilní práci. Jaká je to práce? A pomáhají ti nějak tvé kněžské zkušenosti v této práci? A co naopak?

Dvanáct let pracuji na úřadu práce. Dříve jsem byl odborníkem v oblasti vzdělávání a poradenství a ještě před prací na úřadu práce publicistou a novinářem a ještě před tím správcem ubytovacího střediska. Poslední roky jsem ředitelem úřadu práce v oblasti Velké Meziříčí a Velká Bíteš, což je pro představu oblast 520 km² zahrnující 77 obcí a měst, pracuje zde 27 zaměstnanců. Práce je to tvrdá, neboť „politici odborníci a sociální reformátoři“ v posledních letech zanechali své „zářezy“ na tělech zaměstnanců i klientů. Dodnes řešíme tragické omyly těchto lidí. Dodnes se potýkáme s agresivitou a nefunkčností, která byla způsobena lidmi, kteří jen z důvodu svého prospěchu zničili vše, co bylo funkční, živé a pomáhalo. Věřím však, že se vše v dobré obrátí. Po celý svůj život jsem optimista a raduji se z maličkostí, když velké věci nejsem schopen změnit. Upozorňuji však na to, že slovo ředitel v této oblasti po restrukturalizaci úřadů práce v roce 2011 znamená být personalistou, sekretářkou (tu nemám), technicko-administrativním pracovníkem,

ekonomem, údržbářem, stěhovákem, prostě „děvčetem“ pro všechno.

Ale vraťme se k meritu otázky. Ano, civilní zaměstnání a kněžská služba se ve mně prolínají. Nejsem schizofrenik, tudíž jako jedna osoba využívám zkušenosti z kněžství i z manažerské roviny v oblastech svých obou profesních činností. Samozřejmě je ale nutné rozlišovat a nevtahovat jednu nebo druhou profesi do všedních dnů zaměstnání. Sjednocovat se můžou pouze ve mně. Člověk musí velmi dobře rozlišovat a být velmi citlivý. Prostě být profesionál v obou pozicích a nezaměňovat.

To vypadá, že jsi s těmito povinnostmi velmi zaměstnaný člověk. Kněz, ředitel... A jaký jsi otec a manžel? Před rokem a půl se ti navíc rodina rozšířila o synka Maxmiliána. Dá se to všechno zvládnout?

Myslím, že je to spíše otázka pro mou manželku a mé děti. Zde musím přiznat, že i když se snažím věnovat nějaký ten sporadický čas své rodině, tak se mi často stává, že únava vyhraje. V poslední době se snažím o lepší organizaci času, neboť pracovat a sloužit sedm dní v týdnu bez oddechu, jak to dělám těch deset let, se prostě nedá do nekonečna. Již jsem si začal soboty (pokud to jde) vyhrázovat pro rodinu. Asi jsem moc neodpověděl, ale navrhuji, Moniko, abys udělala v dalším čísle Communia rozhovor s mou manželkou a tam se dozvíš více.

Hm, že bychom vytvořili novou rubriku „A co na to farářova žena?“ Možná s tím nebudeme čekat ani do příštího čísla... Ale teď mi řekni, co církevní rodina. Respektive tvá farnost. Jaké byly začátky? A máš nějakou pěknou vzpomínku na těch uplynulých 10 let?

A jak vaše společenství vypadá dnes? Jaký je rozdíl mezi tím miminkem před deseti lety a tou malou slečnou, do které vyrostlo?

Startovací čára byla z nuly. Tehdy mi krátce zpočátku pomáhal jako začínajícímu duchovnímu a obětavě dojížděl do Jihlavy sloužit mši svatou Václav Pavlosek, neboť jsem byl v té době jáhnem. Jinak když se podívám zpět, tak se z té nuly zrodila velmi krásná, funkční a na naše starokatolické poměry dost velká farní rodina. Myslím, že může konkurovat velké řadě tradičních farností nejen velikostí, ale hlavně aktivitou a životem. Velikou radost mám z toho, že lidé žijící v této jihlavské farní rodině mají k sobě blízko i lidsky, myslím mimo kostel a pravidelné bohoslužby. A ještě větší radost mám ze skutečnosti, že tito lidé dokážou svá jedinečná charismata využívat pro celou farní rodinu a pro mnohé kulturní a vzdělávací aktivity farnosti směrem k veřejnosti. Hezkých vzpomínek mám spoustu, ale spíše bych to shrnul do jediné věty. Je krásné, když vidíte, že se něco zrodilo, roste a roste do krásy. Že i v dnešním zvláštním společenském ovzduší ještě lidé dokážou žít z víry, naděje a lásky.

Teď máme za sebou vánoční svátky. Jak u vás ve farnosti Vánoce slavíte? Máte nějakou zajímavou tradici? A jak vypadají Vánoce u Čapků doma?

S farní rodinou slavíme vánoční čas v atmosféře velké radosti. Snažíme se tyto chvíle uchovat v sobě i v průběhu roku. Myslím, že se nám daří společně prožívat celý liturgický rok jako dětem, které objevují neustále nové věci v poselstvích jednotlivých období. Kupříkladu loni jsme se zaměřili o Adventu a Vánocích více na „ortopraxi“ než na „ortodoxii“. V praxi to znamená, že ve světle Písma

sv. a poselství těchto dob jsme intenzivně nahlíželi do svých životů a vztahů.

A Vánoce u Čapků jsou samozřejmě prozářeny očima dětí, které Vánoce milují z pochopitelných důvodů. Bylo krásné vidět, jak Maxmilián Josef vnímá své druhé Vánoce, stromček byl velikým magnetem nejen pro oči, ale také pro jeho předčasné a intenzivní odstrojování. Také jen trošku podotknu, že opravdový čas poklidných svátků pro celou naši rodinu začíná až po Božím Hodu, protože se snažím v době okolo Slavnosti Narození Páně posloužit svátostmi lidem vzdáleným a imobilním. Beru si v práci dovolenou, abych na nikoho nezapomněl a měl čas. V praxi to znamená, že se na chvilku zastavím na Štědrý den a pak až po Slavnosti Narození Páně.

Takto začátkem roku se v podstatě i nabízí otázka – co vaše plány na rok 2014? Plánujete něco zajímavého?

Plánů máme mnoho. Dáváme dohromady vždy na konci roku hrubý plán aktivit a koncertů. Jak jsem psal výše, tak charismata a dary jednotlivých lidí ve farnosti jsme ochotni a schopni využít pro jednotlivé aktivity. Jsou mezi námi lidé, kteří jsou vynikajícími manažery, ekonomy, výtvarně nadanými lidmi, hudebníky, zpěváky, empatickými lidmi, atd. Co je pro letošní rok nové? Zvažujeme volnočasovou aktivitu na způsob rodinného centra, kde bychom kromě standardní výplně času, nabízeli možnosti poradenských dnů ze širokého spektra oblastí (z počátku bychom využili znalosti z našich profesí a oborů). Toto je však ve fázi vize a tvorby, tak uvidíme.

Mimochodem, to jsi mi ještě trochu nahrál na otázku. Slibuji, že už je poslední. Koncerty. Dost často u vás děláte koncerty, buď

jazzové anebo country. Z toho vyplývá, že tvůj vztah k hudbě asi bude pozitivní. Hraješ sám na něco? A k jakému hudebnímu stylu inklinuješ nejvíce?

Díky našim přátelům z jednotlivých kapel žánru jazz a country a hlavně předsedkyni naší farní rady paní Libuši Benešové, pořádáme pro potěchu lidí koncerty, které kopírují liturgický rok a vždy zazní i sváteční slovo pro lidi, kteří do kostela nepřijdou, ale na koncert ano. Koncerty jsou vesměs spojeny i se zábavou pro děti nebo tvořivými dílničkami pro ženy a děti (my chlapi si často vystačíme se slovem a výborným pivem). Koncerty nejraději situujeme do hostince Na Jelitě v Nových Domcích u Jihlavy, který patří paní Libuši, a tak máme zabezpečenu tu nejlepší péči. Můj vztah k hudbě je velmi pozitivní. Kdysi jsem hrával na kytaru, ale protože jsem v této oblasti dost velký lenoch a mé schopnosti zde nejsou oslnivé, tak žádný virtuóz se ze mě nestal. Když dnes chytanu kytaru a s dětmi si něco zazpíváme, tak mne po jedné či dvou písničkách už hezky bolí prsty od strun. Ale přece si rád zahraji na tzv. koncovku. Pro nezasevěné. Koncovka je bezový dechový nástroj podobný píšťale, ale zvukem je bližší fujaře. Slouží k intuitivnímu hraní, tak si člověk krásně vyčistí hlavu. No a hudební styl? Miluji country, klasiku, rock a lidové písně.

Martine, děkuji ti moc za rozhovor a držím palce, aby vám v roce 2014 vše vyšlo a hodně štěstí tobě, tvé rodině i farnosti.

☒ *Monika Mádllová*

Co na to farářova žena?

Začalo to možná jen nevinným vtípkem faráře Martina z Jihlavy, kdy v rozhovoru řekl, že se na některé věci máme zeptat spíše jeho ženy. Proč ne, řekli jsme si. Proto se v tomto krátkém rozhovoru obracíme přímo na Mirku Čapkovou, jeho ženu, jak některé věci vidí přímo ona...

Mirko, nejprve začnu asi otázkou, o kterou si Martin vlastně řekl: ředitel na úřadě, farář v rozlehlé farnosti... Jak rozděluje svůj čas, aby ho mohl trávit i s Vámi a rodinou? Jaký je otec a manžel?

No, někdy je toho opravdu hodně a jsou dny, kdy kolem něj chodíme doma po špičkách. Ale protože je Martin velice zodpovědný, snaží se „na všech frontách“. Někdy si představuji, že bych s dětmi ráda častěji na nějaké výlety, návštěvy a podobně, ale tátovi už nezbyvá ani čas ani síly, tak trávíme většinu času doma. Ale doma je také pořád co dělat, máme velkou zahradu, rodinný dům a po čtyřech chlapcích je stále co uklízet. Děti si vyhrají, já stále něco tvořím, manžel se odreaguje u práce kolem domu a jsme všichni rádi, že jsme spolu. U nás platí: všude dobře, doma nejlépe.

A co pro Vás znamená být farářovou ženou? Co všechno taková úloha obnáší? Jsou s tím spojeny určité úkoly. Je to pro Vás práce či v tom spíše vidíte tu radost z podpory svého manžela?

Nejtěžší na tom všem je, že máme farnost tak daleko. Takže vypravovat teď už 3 děti a strávit půl dne „na cestách“ je opravdu náročné. Jinak se snažíme zapojovat např. při bohoslužbách pro děti (kluci nachystají třeba obrázky jako pomůcku ke kázání), při výzdobě liturgického prostoru, při farních akcích,

koncertech atd. Jako práci to rozhodně nepovažuji, byla jsem zvyklá zapojovat se do liturgie i dříve, takže jsem ráda, že tím manželovi můžeme pomoci.

A co pro Vás znamená Vaše farnost jako taková?

Nerada bych, aby to vyznělo jako nějaká fráze, když naši farnost nazvu „farní rodinou“. Naše farnost není nijak extrémně početná, někdy se nás při bohoslužbě sejde jen hrstka, ale o to je to příjemnější, protože se všichni známe a rádi se vidíme. I ti, kteří nemohou pravidelně jezdit (bydlí hodně daleko nebo mají zdravotní komplikace), jsou našimi společnými přáteli a sdílí intenzivně život se všemi ve farnosti a jsme stále v kontaktu i na dálku. Máme radost z každého úspěchu všech ostatních, myslíme na sebe v nemocích a starostech, prostě jsme skutečně farní rodinou a já doufám, že to tak vnímá i zbytek farnosti.

Děkuji za Vaše odpovědi a doufám, že nejste poslední „zpyčovaná“ manželka.

☒ Monika Mádlová

Zástupci Tábora na oslavách 600. výročí vyhlášení kostnického koncilu

„Pro pokoj a poctu církve, stejně tak pro klid v Božím lidu, s ochotným srdcem a úmyslem, aby se toto přání uskutečnilo, nařizujeme rádi to, co by mělo vést k pokoji, účtē a klidu... z podnětu a za souhlasu krále bylo město Konstanz (Kostnice) v církevní provincii Mohuč vybráno pro konání koncilu a jako začátek stanoven první den měsíce listopadu příštího roku.“

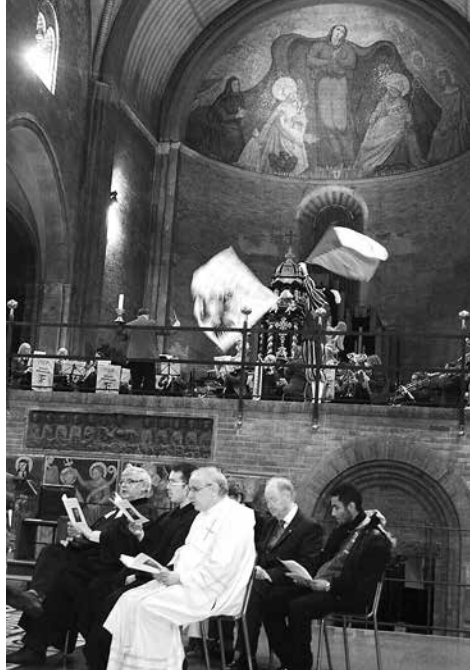
Těmito slovy začínala papežská bula „Ad pacem“, kterou byl vyhlášen nám Čechům tak známý kostnický koncil. Svolal jej, na nátlak císaře Zikmunda, papež Jan XXIII. v italském městě Lodi. Církev tehdy řešila zásadní problém: tři papežové (v Římě, Avignonu a Pise) současně vznášeli nárok na apoštolský stolec. Křesťanstvo bylo rozdělené a konflikty probíhaly po celé Evropě. Z těchto důvodů se sešli v letech 1414–1418 církevní i světští hodnostáři, aby sjednali klid a pokoj. V příštích letech bude, obzvláště v Kostnici, 600. výročí tohoto koncilu připomínáno.

Veškeré oslavy však slavnostně začaly již ve dnech 29. 11. – 1. 12. 2013, a to právě v italském městě Lodi u Milána v Lombardii, kde byl koncil vyhlášen a svolán. Zúčastnili se jich zástupci tzv. partnerských měst: Lodi, Konstanz (Německo), Fontainebleau (Francie) a Tábora. Z Tábora byl přítomen zástupce Husitského muzea (Richard Vlasák) a tři delegáti tábořských křesťanských církví: Ondřej Soběslavský (českokobratrská církev evangelická), Alois Sassmann (starokatolická církev)

a Jiří Koun (Církev adventistů sedmého dne). Dále byly přítomny české pracovnice z tzv. Husova domu v Kostnici.

Pozvaní delegáti z Tábora se nejprve ve čtvrtek 28. 11. dopravili do Kostnice, kde přespalí a v sobotu 29. 11. nastoupili do autobusu, ve kterém jela do Lodi kostnická delegace. Cestou nechyběl ani zpěv českých lidových a duchovních písní. Po příjezdu se konalo v moderní budově městské knihovny v Lodi slavnostní zahájení oslav 600. výročí svolání kostnického koncilu. Akce byla nazvána „AD PACEM“ (Pro pokoj) dle názvu uvedené buly. Přítomni byli starostové měst Lodi, Kostnice a Fontainebleau. Jména však byli přivítáni pouze tábořští duchovní, což byla jistě pocta. Následoval projev Richarda Vlasáka o významu Mistra Jana Husa a po něm vernisáž výstavy o životě a době Mistra Jana, kterou připravilo tábořské Husitské muzeum. Výstava na panelech se setkala s velkým zájmem přítomných. Celý slavnostní večer byl zakončen koncertem Jihoněmecké filharmonie a vokálního souboru Konstanz v překrásném kostele „Incoronata“.

V sobotu probíhalo v galerii zasněženého biskupského paláce v Lodi sympozium, na němž přednášeli profesori z univerzit v Římě, Pavii a z městského archivu v Kostnici na témata týkající se kostnického koncilu a jeho vyhlášení. Velmi obsažná a zajímavá byla například přednáška profesora Antonia Manfrediho z Papežské vatikánské knihovny na téma: „Jeden císař a tři papežové“.

Oslavy pak vyvrcholily ekumenickou bohoslužbou slavenou v sobotu 30. 11. od 18 hodin v katedrále sv. Bassiána, které předsedal sympatický římskokatolický biskup v Lodi, Mons. Giuseppe Merisi. Bohoslužby se zúčastnili i výše jmenovaní táborští duchovní, kteří se zapojili do zpěvů, modliteb a čtení z bible. Dále byli přítomni zástupci

protestantských církví. Obzvláště působivá byla přítomnost zástupců koptské ortodoxní církve z Eritrei a zazněly i krásné ortodoxní zpěvy v rumunštině. Bohoslužbu hudebně doprovázel katedrální chór s orchestrem. Při bohoslužbě stáli u hlavního oltáře vlajkonoši, kteří nesli vlajky měst Lodi, Kostnice, Fontainebleau a Tábora. Vlajky České republiky a Tábora byly vztyčeny, když se zpívaly sloky bohoslužebné písně v češtině. Na konci obřadu pozvali kostniční duchovní všechny přítomné na příští rok do jejich města. Na závěr slavnostního tří denní byli vybráni zástupci (mezi nimiž nechyběli Táborští) pozváni starostou města Lodi na slavnostní večeři. Na jejím závěru zazněly pozdravy přítomných starostů z partnerských měst.

Na první neděli adventní, kdy bylo Lodi zaplaveno adventními trhy se starožitnostmi (zvláště pak betlémy), se konala organizovaná prohlídka kostelů, po níž následoval odjezd do Kostnice, kde tábořská delegace opět přespala, a v pondělí 2. 12. ráno se vracela domů s pocitem, že její přítomnost na velkolepé slavnosti byla důstojná a přijetí hostitelů velmi srdečné.

✠ Alois Sassmann, farář v Táboře

Procházky dějinami církve – 8

(seriál pro communio)

Papežství nové doby

Období středověku vyvrcholilo v evropské celospolečenské krizi, která měla mnoho různých aspektů i mnoho důsledků. Výrazným znakem krize bylo papežské schizma, které otřásl autoritou církve a spustila se jím lavina událostí od reformních koncilů v Kostnici a Basileji a husitské revoluce po vystoupení Martina Luthera a evropskou reformaci. Charakter světa se změnil, podobně se proměnil také charakter západní církve. Renesanční humanismus začal měnit celý způsob nahlížení na děje a podstatu světa, dochází k dynamickému vývoji kultury, vědy i umění, jemuž napomáhají zámořské objevy, nastává nový věk evropské civilizace. Městský stav získává stále větší sebevědomí a prosazuje své obchodní zájmy. Středověk končí a nastává nová doba.

Papežské schizma bylo překonáno koncilem v Kostnici, který jinak nedokázal nadlouho prosadit své dalekosáhlé reformní záměry, především prosazení stálého koncilu jako svrchované církevní autority stojící nad mocí papeže. Nový papež Martin V. koncil roku 1418 rozpustil. Myšlenku konciliarismu se však zanedlouho pokusil prosadit koncil v Basileji (od r. 1431), když uhájí svou autoritu proti papeži Evženovi IV., dokáže uzavřít dohodu s představiteli husitské revoluce v českém království (basilejská kompaktáta). Slavné okamžiky tohoto koncilu končí jeho vlastním schismatem – část koncilních otců se přesunula do italské Ferrary, kam papež koncil oficiálně „přeložil“ pod záminkou lepší dosažitelnosti jednání o unii s církví

Východu – se zástupci konstantinopolského patriarchátu.

Vzhledem k akutnímu ohrožení řeckého prostoru Turky přistoupili Řekové na tvrdý diktát unie s Římem (i za cenu např. uznání papežského primátu nad celou církví) za slib vojenské pomoci proti islámské ofenzívě. Tato unie však byla v Řecku všeobecně odmítnuta, Západ nedokázal Turky potlačit, i když jeho čest se snažil zachránit kardinál Cesarini, jenž padl při porážce křížového tažení v bitvě u Varny roku 1444. Na tomto bojišti skončil život také několika jednotek husitských bojovníků. Ti po skončení husitských válek hledali uplatnění jako profesionální vojáci a našli je paradoxně v křížovém vojsku pod vedením toho kardinála, který roku 1431 zanechal při útěku u Domažlic i svůj plášť a klobouk.

V Basileji dále zasedal vzdorokoncil, když se ale pokusil sesadit papeže Evžena a zvolil vzdoropapeže Felixe V., ztratil veškerou podporu světských vládců a neslavně se rozpadl. Papež Evžen IV. získal díky obrátě politice své kurie všeobecné uznání evropských vládců a k novému schismatu tak ve 40. letech 15. stol. nedošlo. Velká reforma západní církve se nezdařila, papežství a především papežská kurie zvítězila v zápase o své mocenské postavení. Přesto však papežské schisma a reformní konciliarismus relativizovaly do té doby neotřesitelnou papežskou autoritu. I papež je jen jakýsi druh panovníka, který pragmaticky upevňuje svou moc a panství politickými nástroji. Tak nastává éra renesančního papežství, jedno z mravně nejproblematictějších období dějin této instituce

Papež Julius II. na známém portrétu od Raffaella Santi

v církvi, neboť někteří z papežů se nezdráhají použít jako prostředku k dosažení svých cílů korupce a intriky, ne-li horších praktik. Papežové ovšem podobně jako svěští vládci také investují do umělecké výzdoby svých sídel a podporují dvorské umění.

Prvním renesančním papežem byl Mikuláš V., který jako milovník klasické vzdělanosti založil vatikánskou knihovnu. Přitom však v téže době padl pod tureckou nadvládu křesťanský Cařihrad, zanikla byzantská říše a pod nadvládu islámu upadla postupně celá východní církev s výjimkou pravoslavné Rusi. Jeho nástupce Kalixt III., vlastním jménem Alfonso Borgia, původem Španěl, sice nebyl vyznavačem renesančního životního názoru, ale nebyl mu cizí nepotismus po vzoru antických císařů, tedy protežování členů rodiny zajišťováním výnosných úřadů. Jmenoval kardinálem a papežským místokanclérem svého synovce Rodriga, jenž se později stal papežem Alexandrem VI. Ten žil skutečně renesančním způsobem, byl milovníkem a mecenášem umění, ale také otcem řady nemanželských potomků, mezi nimi také legendární Lucrezie Borgii a syna Cesare. Jeho život a moc rodu Borgiaů skončily smrtí papeže jedem.

Před Alexandrem se ale na papežském stolci vystřídal ještě tři papežové. Z nich

vyčníká vzděláním, rozhledem a mravní úrovní Pius II., civilním jménem Eneáš Silvius Piccolomini, má zajímavý vztah k českým dějinám, protože ještě dříve ve funkci vyslance císaře Fridricha III. cestoval v roce 1451 na benešovský sněm, navštívil i husitský Tábor. Svě zážitky později popsal v latinském díle Historie česká, které se stalo v dalších desetiletích populární a mnohokrát vydanou knihou (česky roku 1510 od Mikuláše Konáče z Hodištkova). Jako papež pak odmítl uznat basilejská kompaktáta, Jana Rokycanu jako pražského arcibiskupa a hodlal dokonce uvalit klatbu na českého krále Jiřího z Poděbrad za to, že se neodřekl přijímání podobojí. Po pokleslém období Alexandra VI. nastupuje papež Julius II., který vystupuje jako státník a vojevůdce a snaží vybudovat na základech knížectví a držav skutečný a trvalý papežský stát, přičemž osciluje mezi spojenectvím s Francií proti Benátské republice a naopak. Svůj mocenský úspěch korunuje svoláním V. lateránského koncilu. Proslul také jako mecenáš nejhodnotnějšího umění renesance, za jeho vlády získali v Římě zakázky architekt Donato Bramante (projekt nového chrámu sv. Petra), malíř Raffael Santi a sochař Michelangelo Buonarrotti (výzdoba stropu Sixtinské kaple). Další papež Lev X. (Lorenzo di Medici), politik a intrikán, nepřímě přispěl k vypuknutí evropské reformace tím, že ukončil lateránský koncil, který směřoval k reformám vnitřně rozkolísané církve.

Lutherovo vystoupení 1519 a jeho evropský ohlas, k němuž je třeba přičítat také samostatnou reformaci švýcarskou, znamenaly přelom i pro instituci papežství. Katolická církev se zatřásla v základech. Pokud chtěli být papežové alespoň trochu právi svému úřadu, museli se začít zabývat restaurováním

Dobová satira – Luther triumfuje nad papežem, dřevořez, Německo, okolo roku 1568

katolicismu. Kořeny tzv. katolické restaurace je možno hledat již v době dřívější, ve vnitřních reformních snahách církve, které neúspěšně zaznívaly i na lateránském koncilu. Potřeba obnovy v církvi byla silně vnímána v obecném prostředí a vedla i k prohlubování zbožnosti a snahám o zakládání nových řeholních společenství. V odpovědi na reformaci se však zvláště v Itálii prosadila španělská forma rigidního katolicismu, která postupně převládla v celé papežské církvi. V ní hledali současníci možnost upevnění a pozvednutí církve, zpočátku bez pochopení papežské kurie a papežů samotných. Teprve za pontifikátu Pavla III., jinak zcela světsky žijícího papeže, došlo roku 1542 k obnovení inkvizice s centrem v Římě.

Dva roky předtím také papež potvrdil statut Tovaryšstva Ježíšova (Societas Jesu, jezuité), zcela nového kněžského řádu založeného Ignácem z Loyoly. Toto společenství samo sebe deklarovalo jako vojáky Kristovy v boji za záchranu katolicismu ve službách papeže. V tomto boji byli vybaveni také specifickými privilegii, např. kázat kdekoli bez povolení místního faráře či biskupa. Odpovídal tomu také přísný vojenský řád jezuitů. Členové

řádu se pravidelně účastní propracovaných duchovních cvičení (exercicií), v nichž posilují vlastní spiritualitu a pevnost víry. Častá účast na mších a dalších náboženských aktivitách a praktická individuální zbožnost prostřednictvím jednoduchých metod jsou nabídkou, s níž se jezuité obracejí k věřícím. Zásadním krokem papeže Pavla III. v reakci na protestantismus bylo svolání Tridentského koncilu (1545–1563). V průběhu koncilu se vystřídali čtyři papežové. Politické síly v německé říši měly zájem na tom, aby koncil nalezl východisko ve vztahu římské církve a protestantismu. Koncil se zabýval podrobně učením církve a církevní praxí spolu se všemi souvisejícími otázkami (řád liturgie, svátosti, biblický kánon aj.). Odmítl protestantismus a zavedl reformy církve, kterými se snažil potírat skutečné zlořády (např. odpustky za úplatu aj.). Koncil vedl k zavedení osobní prověrky poslušnosti vůči papeži (tridentské vyznání víry), indexu zakázaných knih, nového římského katechismu jako souhrnu nauky víry, jednotného římského breviáře a misálu. Později byla vydána závazná vydání latinské bible (vulgáty). Tridentský koncil ukončil tápavou periodu v historii římské církve, která se dlouho nedokázala vzpamatovat z evropské reformace a politického protestantismu. Otevřel novou kapitolu katolické církve, vlastně novou kapitolu západní církve jako takové, neboť jím se jednoznačně počíná období protireformace a konfesních válek v Evropě.

☒ *Jakub Smrčka, farnost Tábor*

Vlastní kostel přece není přepych

Od roku 2002, kdy jsem vstoupil do starokatolické církve a stal jsem se jejím duchovním, se potýkám se zásadními trampotami. Nemám vlastní církevní prostor, kde bych mohl organizovat a vést církevní život bez nějakého omezení. Ať už to bylo ve Strakonících nebo nyní v Soběslavi a Písku, pořád se scházíme v pronajatých prostorách, na které máme smlouvy a podmínky jak často, na jak dlouho, co a za kolik. Prakticky to znamená, že každou bohoslužbu musíme vybrat na stanovený nájem a musím koukat na hodinky, abychom včas po posezení u čaje vypadli. Pokud se se mnou chce někdo setkat, zvu ho domů nebo si dáme sraz v restauraci či čajovně.

Ono to nějak jde, ale jak sami cítíte, bere to svobodu a velmi to omezuje pastorační práci. Navíc bez své vlastní budovy kostela není církev vidět jako součást města.

Jistě, kdo ve farnosti má svůj kostel, vyplývají z toho starosti: pečovat, udržovat, opravovat, platit energie... ale je kam koho pozvat, mít vývěsku a něco „ve svém“ lidem nabídnout. Přiznám se vám, že z toho neustálého domlouvání, půjčování a měnění (spíše zdražování) nájemních podmínek jsem někdy unavený i znechucený.

Tento úvod píšu proto, aby čtenáři pochopili pohnutky a důvod, proč se zrodil nápad a později model takového finančně dostupného,

reálně možného a navíc i vkusného obydlí, kterému můžete říkat kostel, modlitebna, kancelář nebo, jak se dnes rádo používá: multifunkční prostor pro dospělé i děti.

Nápad se rodil v hlavě mé ženy Lucie, která se mnou od začátku prožívá již zmíněné trampoty. Navíc k tomuto vymýšlení má vlohby po svém tatínkovi architektovi.

Setkávali se a společně vytvořili model, který jsme přivezli na synodu a snažíme se ho představit a získat pro tuto myšlenku aspoň nějaké nadšence, kteří se nebojí jít do něčeho nového – třeba z řad duchovních, kteří jsou v podobné situaci.

Namítnete: to je sice hezké, ale na to je třeba spousta prachů a opravdu živou obec, která by se do toho pustila, sháněla granty a příspěvky od sponzorů. Že by stavba nového kostela mohla být nad naše síly, jako babylonská věž. Překvapivě opak může být pravdou. Když jsme se přestěhovali do Soběslavi, Lucie se zkontaktovala s belgickým projektantem francouzské firmy na montované pasivní domy ECOMODULA, a celkem slušnou

češtinou jsme se dozvěděli, že ten model je dobrý a že by se dal v různých levných verzích pro naše potřeby zrealizovat. Nejlevnější verze byla projektantem odhadnuta na 1,5 milionu, další okolo 2 milionů korun. (Ne, nezapomněl ještě jednu nulu 😊)

Řešíme-li kupování objektů pro církev, měli bychom tuto cenu srovnávat s investicí do starých objektů a jejich rekonstrukce. Firmy jako je Ecomodula staví své objekty na klíč. Při větším počtu zakázek by bylo možné snížit cenu.

Milí čtenáři Communia, nepíši tyto řádky proto, aby se v časopisu ocitly mezi anekdotami. Skutečně si myslím, že mít vlastní bohoslužebný a pastorační objekt je velká výhoda i pro prezentaci naší církve ve městech. A proto s manželkou Lucií pevně doufáme, že se jednou takovýto hvězdicový model kostela se starokatolickou rybičkou stane realitou a bude nebo budou zdobit ta města, kde naše církev působí v pronájmech.

✒ Aleš Svoboda
duchovní v Soběslavi a v Písku

TÝDEN DUCHOVNÍ OBNOVY

21. 7. – 26. 7. 2014 DESNÁ v Jizerských horách

Milí sourozenci v Kristu,
zveme Vás **ke společnému setkání na TDO** v týdnu od **21. do 26. července 2014.**

Srdečně zveme laiky, duchovní, jednotlivce, rodiny s dětmi, ... žádný věk není překážkou, omezením je pouze kapacita do 30 osob – rezervujte si tedy účast včas.

Tématem našeho týdenního setkání je: **Vezměte na sebe plnou Boží zbroj (Ef 6, 13).**

Denní program: Dopoledne – společná modlitba, krátké zamyšlení nad slovem ve skupince.
Odpoledne – čas pro vzájemné setkání, rozhovory, výlety. Večer – společné modlitby a chvály.
Na zahájení a ukončení setkání TDO Eucharistie.

Pro děti je připravený celotýdenní program: hry, dobrodružství, akce ,společné tvoření atd.
Téma: **Rytířem pro Krista.**

Místem setkání je tentokrát rekonstruovaná fara v Desné.

Strava: vaří naši faráři, cena nebude překračovat 100 Kč na osobu a den a 50 Kč na dítě.
Ubytování bude v jednoduchých podmínkách na faře, či ve stanu v areálu (spacák, karimatka s sebou). Příspěvek za ubytování je individuální podle vašich možností.

Přihlášení: alice.mizia@seznam.cz; kolaczek@seznam.cz
Dotazy: 608 960 646 Alice Mizia; 724 292 073 Karel Kolářček

Do přihlašovacího e-mailu, uveďte Vaše jméno a příjmení, rok narození, děti (jména, datum narození), farnost, datum příjezdu a odjezdu, kontakt – email a telefon.
Přihlášky posílejte, prosím, nejpozději do 30. května 2014.

Děkujeme předem také všem, kteří budou na toto společné setkání myslet ve svých modlitbách.

Srdečně zdravíme a těšíme se na setkání. Za organizační tým Karel, Cezary, Petr, Kamil, Jarek, Alice, Jitka, Monika, Efrem, Magda, Noemi, Jana, Teodor a další...

TDO NÁVSÍ 2013

DESNÁ

ARTE JABLONEC 2013

Pro usmání

Na zahradě u františkánů rostla u zdi nádherná jabloň a nesla ty nejchutnější plody. Bratři se o ni pečlivě starali, ale k čemu všechna ta práce, když většina ovoce spadla za zídku, do zahrádky dominikánů...

Když tak zase jednou přišli o všechnu úrodu, rozhodli se chudí bratři tomu udělat přítrž a stěžovali si u biskupa. Biskup se rozhodl záležitost vyšetřit a navrhl teologickou disputaci. Kdo v ní zvítězí, bude moci užívat plodů. Dominikáni si zamnuli ruce a vyslali bratra knihovníka, který znal Písmo z paměti řecky i latinsky a suverénně se pohyboval ve všech teologických oborech. V klášteře františkánů nastalo pozdvižení. Věděli, že vše je ztraceno, oni nepěstovali moudrost, ale chudobu. Nakonec se nabídl nejdůležitější: kuchař, s kulatou, téměř holou hlavou a prostorově výrazným tělem. Po nóně se sešli u biskupa. Kuchař se hned bránil, že nedovede užívat učená slova, a tak biskup nařídil, aby se disputace konala beze slov.

Začal dominikán a ukázal jablko, o něž se přeli.

Františkán vytáhl z kapsy kousek tvrdého chleba.

Knihovník vytyčil ukazovák.

Kuchař se nenechal zahanbit a natáhl dva prsty.

Dominikán přidal třetí prst.

Františkán se ukazovákem rychle dotkl čela. Zpocený knihovník rezignovaně vztáhl ruce vzhůru.

Kuchař široce rozpažil a spokojeně se usmál... Bylo po všem a jablka připadla františkánům.

Dominikáni to nedokázali pochopit a hned se vyptávali, co se stalo: „Jsou to mystici, bratři,“ děl knihovník. „Začal jsem dogmatickým traktátem o prvotním hříchu a poukázal na jablko hříchu, které zapříčinilo pád celého lidstva.“

Dominikáni pokyvují, že to byl vynikající začátek: „Ale dostal mě nejvyšší christologii, ukázal mi kousek chleba... Chápete? Chléb poslední večere, kdy se za nás obětoval náš Pán a kdy sejmul to jablko hříchu, které jsem tam tak vyzývavě třímál. Připadal jsem si hrozně.“

Bratři kazatelé jej chápavě poplácali po ramenou.

„Zkusil jsem se bránit a přešel do útoku v neochvějných základech víry. Vsadil jsem na jistotu a začal jedním prstem: je jeden Bůh! Apeloval jsem na jednotu, unanimitas!“ Dominikáni hltali každé slovo. Skvělý smeč! „Stejně tvrdě mě odrazil, když jsem dvěma prsty upozornil, že má dvě přirozenosti: Božskou a lidskou.“

Dominikáni stáli bez dechu.

„V poslední chvíli jsem se vzpamatoval a hodil v sebeobraně de Deo Trino: tři prsty... Bylo to zbytečné, jen se dotkl čela a jasně mi dal najevo, že předhazuji pro lidi nepochopitelné tajemství. Skoro jako bych viděl našeho svatého Otce Augustina na břehu moře, ano, tak jsem si připadal, pošetile rozjímající o podstatě Nejsvětější Trojice.“

... biskup nařídil, aby se disputace konala beze slov

Dominikáni se po sobě ani nedívali.

„Vzdával jsem se a jen jsem vztáhl ruce v oslavě Boží Moudrosti: Bůh je veliký... A víte, co udělal on? Na to nadosmrtné nezapomenu. Jediným gestem rozpřáhl ruce, jakoby vydechl ten entitativní atribut Boží bytnosti: Nekonečný!“

a pohrozil mu, že mu vypíchnu vobě voči! Už asi nevěděl, jak se bránit, když mi řek', že mi vypíchne tři voči, tak jsem se dotknul hlavy: Seš blbej nebo co? A už to vzdával, ještě se sice pokusil vyhrožovat, že na nás přijdou shora a namlátěj nám, tak jsem mu jasně naznačil, ať klidně přijdou, že je nás víc.“

Kuchař se přiřítíl, hlasitě funě, a jásal:

„Máme to! Ale hulvát to byl, ten knihovník. Hned jak jsme se sešli, vytáh' jabko a vytahoval se s ním, že nám je všechny sežrali. To mě našťvalo, tak jsem vytáh' starej chleba, aby se živili tím. A von začal útočit, chtěl mi prstem vypíchnout voko! Tak jsem se nedal

Zprávy

Ekumena v Soběslavi je stále živá

V soběslavském kostele sv. Víta se v sobotu 25. ledna 2014 uskutečnila ekumenická bohoslužba čtyř církví: římskokatolické, Českobratrské evangelické, Církve bratrské a starokatolické. Koná se takto každý rok,

jen hostitelé se střídají. Ona Soběslav je totiž ve skutečném sbližování církví poměrně unikátní. Proč? Protože se po celý rok setkávají farníci na společných akcích, a duchovní jim jdou příkladem. Setkávají se ve čtveřici pravidelně jednou měsíčně a diskutují otázky církevní i lidské. Zkrátka, nemáme v Soběslavi žádnou rivalitu a je nám to všem ku společnému prospěchu. I po této lednové bohoslužbě jsme se sešli na hostitelské římskokatolické faře, kde celý večer patřil společenství víry, lásky a naděje.

☒ *Václav P. Jelínek*

Evangelíci se zamýšlejí nad financováním své církve v budoucnu

Českobratrská církev evangelická zřídila „strategickou komisi“, která promýšlí

fungování církve po majetkovém narovnání, nyní se věnuje modelům ekonomické nezávislosti. V ČCE každý farní sbor, který chce mít svého kazatele (faráře), musí do personálního fondu platit příspěvek, který nyní činí přes 70 000 Kč ročně na jeden plný úvazek bez ohledu na počet členů sboru. Klesající příspěvek na provoz církví se bude postupně přenášet na personální fond. Do budoucna bude přijato doporučení, aby všichni výdělečně činní členové církve přispívali 5 % ze svého čistého příjmu. V současnosti členové církve přispívají přibližně 1,5 %.

Ekumenická rada vyzvala k modlitbám za Ukrajinu

Ekumenická rada církví na zasedání svého řídícího výboru 5. února 2014 vyzvala členy členských církví k modlitbám za pokojné řešení krize na Ukrajině.

Setkání Taizé

Na přelomu let 2013/2014 se ve Štrasburku konalo již 36. evropské setkání mladých lidí organizované místní komunitou Taizé. Setkání se účastnilo přibližně 20 000 lidí z celé Evropy, kteří byli ubytováni u místních obyvatel. To znamená, že téměř 10 tisíc domácností po celém regionu se rozhodlo otevřít dveře a přijmout mladé lidi.

Dalším důležitým momentem byla ekumenická spolupráce mezi různými církvemi.

Římští i řečtí katolíci, starokatolíci, protestanté či pravoslavní skutečně připravovali setkání společně. Mnozí z nich se zajímali především o workshopy zabývající se evropskými otázkami, které všeobecně patřily mezi nejnavštěvovanější.

Příští evropské setkání se bude konat za rok v Praze, a to od 29. prosince 2014 do 2. ledna 2015.

V Berlíně byla otevřena výstava o Janu Husovi

Výstava věnovaná postavě českého církevního reformátora Jana Husa byla 17. ledna 2014 otevřena na zastoupení německé spolkové země Bádensko-Württembersko v Berlíně. Akce uspořádaná Bádenským zemským muzeem předznamenává větší cyklus výstav, které v letošním roce připomenou šestisté výročí zahájení Kostnického koncilu, který vyřešil schizma v katolické církvi, ale zároveň neblaze proslul i Husovým upálením.

„Mistr Jan Hus byl nejen fascinující osobností, nýbrž silně ovlivnil i průběh církevních dějin,“ řekl bádensko-württemberský ministr pro spolkovou radu Peter Friedrich a zdůraznil, že Husovy myšlenky vyústily v církevní reformaci.

Hlavním exponátem výstavy je část textilie, která údajně pochází z Husova pláště. Látka je mimořádná, protože po Husově upálení v červenci 1415 bylo vše, co na hranici zbylo, vhozeno do Rýna, aby se zabránilo kultu českého kazatele. Švýcarští vědci ale při rozboru textilie došli k závěru, že pochází ze závěru 14. století a hodí se ke skromným nárokům typickým pro středověké žebravé řády, a proto by útržek skutečně mohl být součástí Husova oděvu.

Na výstavě je rovněž k vidění faksimile kroniky Richental, která názornými ilustracemi dokumentuje proces a upálení Husa. Vystavena je také například pamětní schránka ze dřeva stromu, který údajně vyrostl na místě hranice.

Výstava o Husovi potrvá v Berlíně do února. V dubnu na ni v Kostnici naváže velká výstava věnovaná samotnému koncilu, která bude otevřena až do září.

Zástupci církví uctili památku Jana Palacha

V pondělí 20. ledna 2014 uctili představitelé církví sdružených v ERC památku oběti Jana Palacha. Zástupci církví položili kytici k soše sv. Václava na Václavském náměstí v Praze. Poté se zástupci církví vydali k místu pod Národním muzeem, kde se 16. ledna 1969 Jan Palach upálil. Těto vzpomínky předcházela společná ekumenická slavnost v kostele sv. Vojtěcha v Praze-Dejvicích.

Z oslav 10 let
jihlavské farnosti

